

У ИМЕ НАРОДА

ОКРУЖНИ СУД У ПОЖАРЕВЦУ, у већу састављеном од судија Јовице Митровић, као председника већа, Душана Спасића и судија поротника Чојић Спасоја, Банковачки Петра и Миладиновић Атапасија, као чланова већа, са записничарем Горицом Грујић, у кривичном предмету оптужених Петковић Бобана и Симић Ђорђа, због кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1.КЗ СРЈ, у вези члана 24. КЗ СРЈ, по оптужницама ОЈТ Пожаревац К.бр.118/99-108 од 19.02.2003. године, и Кт.бр.118/99-108 од 23.5.2003. године, по одржаном усменом јавном и главном претресу у присуству оптуженог, браниоца оптужених адвоката Крсте Танасковића и Радице Стокић – Јефтић, Окружног јавног тужиоца Димитра Крстева, донео је 21.8.2003. године, и јавно објавио

ПРЕСУДУ I

ОПТ. ПЕТКОВИЋ БОБАН

КРИВ ЈЕ

Што је дана 09.5.1999. године, око 19,40 часова, на месту званом «Рија», на излазу из Ораховца, кршећи правила Међународног права – Женевске конвенције о заштити цивилних лица за време рата и допунски протокол Женевске конвенције о заштити жртава међународних оружаних сукоба, у својству припадника МУП-а РС, у обављању дужности обезбеђења собраници на изласку из Ораховца, на раскрсници која води за села Велика Фоча, Брестовац и Целипа, за време оружаних сукоба, видевши цивила, сада покојног Дургуту Исаила, из Ораховца како бежи из реона где су се одвијала оружана дејства припадника тзв. ОБК, истог сустигао, оборио на земљу и из пиштоља марке ТТ, калибар 7,62 мм., у правцу сада пок. Исмаиља испалио један хитац у пределу главе погодивши га услед чега је сада пок. Исмаиљ издахнуо на лицу места, потом се упутио према оближној кући у Ораховцу у улици Цара Душана број 113, у којој је лишио живота сада пок. Минфари Шефкију, на тај начин што је из аутоматске пушке марке «ЦЗ», кал. 7,62мм., фабрички број 331818, испалио више пројектила и погодио их, услед чега су сада пок. Сезаир и сада пок. Шефкија од задобијених повреда издахнули на лицу места,

- чиме је извршио кривично дело РАТНИ ЗЛОЧИН ПРОТИВ ЦИВИЛНОГ СТАНОВНИШТВА из члана 142. став 1. КЗ СРЈ.

Па га Суд за наведено кривично дело применом одредби члана 5. став 2. 33, 38, 41. ОКЗ, те члана 142. став 1. КЗ СРЈ

ОСУЂУЈЕ

НА КАЗНУ ЗАТВОРА у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 18.5.1999. до 19.7.2000. године.

На основу члана 64. ОКЗ опт. Петковић Бобану изриче се

МЕРА БЕЗБЕДНОСТИ

Обавезног психијатријског лечења на слободи.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ оптужени да плати све трошкове кривичног поступка колико исти по трошковнику суда буду износили, а о чему ће председник већа донети посебно решење, као и да на име судског паушала плати суду 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде.

II

Опт. Симић Ђорђе, од оца Саве и мајке Злате рођене Крковић, рођен 13.5.1978. године у Призрену, са привременим боравиштем у Крушевцу у ул. Милета Кованчића бр. 9, завршио средњу школу унутрашњих послова, нежењен, без деце, по занимању полицајац, војну обавезу регулисао, средњег имовног стања, неосуђиван, Србин, држављанин СРЈ.

На основу члана 355. тачка 3. ЗКП-а

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је дана 09.05.1999. године, око 9,40 часова, на месту зв. «Рија», на излазу из Ораховца, у извршењу кривичног дела под један, са умишљајем помогао опт. Петковић Бобану, на тај начин што је кршећи правила Међународног права - Женевске конвенције о заштити цивилних лица за време рата и допунски протокол Женевске конвенције о заштити жртава међународних оружаних сукоба, у својству припадника МУП-а РС, у обављању дужности обезбеђења саобраћајнице на излазу из Ораховца, на раскрсници путева, иако је знао да се ради о цивили који је побегао из реона где су се одвијала оружана дејства, службени пиштољ марке ТТ, кал. 7,62 мм., предао опт. Петковић Бобану из којег је овај испалио један пројектил у пределу главе сада покојног Дургути Исмаиља и га погодио, услед чега је овај од задобијених повреда издахнуо на лицу места.

- чиме би извршио кривично дело РАТНИ ЗЛОЧИН ПРОТИВ ЦИВИЛНОГ СТАНОВНИШТВА У ПОМАГАЊУ из члана 142. став 1. КЗ СРЈ у вези члана 24.КЗ СРЈ

Трошкови кривичног поступка према опт. Симић Ђорђу падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Окружни јавни тужилац у Пожаревцу, поднео је овом суду оптужницу Кт.бр.118/99-108 од 12.11.1999. године, против оптужених Петковић Бобана и Симић Ђорђа, обојица из Призрена, због кривичног дела Убиства из члана 47.став 2. тачка 6. КЗ РС, и кривичног дела Убиство у помагању из члана 47. став 1. у вези члана 24. КЗЈ.

Оптужницом Кт.118/99-108 од 19.02.2003. године, Окружни јавни тужилац у Пожаревцу је изменио претходну оптужницу у целини и оптуженог Петковић Бобана из Призрена оптужио за кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, а Симић Ђорђа из Призрена за кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва у помагању из члана 142. став 1. КЗ СРЈ у вези члана 24. КЗ СРЈ, оптужницом Кт.118/99-108 од 23.3.2003. године, Окружни јавни тужилац је изменио претходну оптужницу у односу на Петковић Бобана и истог оптужио за кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, променивши и диспозитив оптужнице као у изреци пресуде, док је у односу на опт. Симић Ђорђа из Призрена оптужница остала неизмењена. При тако измењеној и прецизираној оптужници у целости је до завршетка главног претреса остао Окружни јавни тужилац Димитар Крстев и предложио суду да се оптужени огласе кривим за кривична дела за која им се у измењеној и прецизираној оптужници стављају на терет и осуде на казну по закону с тим да приликом изрицања казне суд има у обзир све олакшавајуће околности предвиђене чланом 41. ОКЗ а пре свега да су дело починили као битно смањене урачуњливе особе, као и да су дело починили у време психозе рата.

Изведеним доказима на главном претресу и њиховом свестраном оценом, као и оценом одбране оптужених, а у смислу члана 18. 352. и 356. ЗКП утврђено је чињенично стање као у изреци 1. и 2. пресуде.

Опт. Петковић Бобан не признаје извршење кривичних дела која му се измењеном и прецизираном оптужницом стављају на терет, својом одбраном је навео да нису тачни наводи оптужнице, те да није тачно да је он икога лишио живота и да није тачно да је он уопште и пуцао из пиштоља, нити пак да је узео пиштољ од опт. Симић Ђорђа и из њега пуцао у Дургути Исмаиља. Даље је навео да није тачно да је убио Мифтари Сезаира и Мифтари Шефкију, већ да су на том месту била присутна и друга лица, пре свега припадници Војске, и да су они сви пуцали у правцу куће у којој су се налазили Мифтари Сезаир и Мифтари Шефкија, постављајући питање одакле баш да их је он убио, ако су пуцали и припадници Војске, и како то да су их баш његови меци погодили. Истакао је да су код куће где су страдали мушкарац и жена били присутни 7 до 8 припадника Војске Југославије, док је из редова полиције био само он, а Симић Ђорђе тада није био присутан и он се налазио на положају и то на пункту у рову. Објаснио је да у тренутку када су страдали Сезаир и Шефкија који су се налазили у кући на коју је поред војника пуцао и он навео је, да није видео ко отвара врата већ да је почео да пуца у тренутку када су врата почела да се отварају, те да он уопште није видео жену већ је видео само мушкараца како излази из куће када је била отворена ватра. Жену није видео ни након пуцања јер је био заклоњен иза једног дрвета. Одговарајући на питање председника већа да ли му је познато да је међународним правилима забрањено убијање цивила изјавио је да уопште није било цивила већ да су то били припадници ОВК који су у горњем делу тела имали цивилну одећу, а да су у доњем делу имали зелене панталоне и да су сви имали оружје. Појаснио је у својој одбрани да је он лично чуо да је из куће на коју су отворили ватру долази пуцањ према њима, те да је видео да су изнад те куће претрчавала лица у црним униформама који су покушавали да их опколе, а човек који је излазио из куће у тренутку када је била отворена ватра на кућу у горњем делу тела имао је цивилну одећу, док је доле имао зелене панталоне, а да се не сећа да ли је имао оружје код себе или не. Даље је навео да је он био наговорен од стране радника МУП-а Призрен да призна да је он то учинио, односно да прихвати одговорност на себе, а све му је то речено у циљу да Војска не би испаштала, наводећи да не зна ко је то њему рекао од припадника МУП-а. Даље је навео да Дургути Исмаиља није познавао, а да је видео само човека како претрчава њиву и то у тренутку када су припадници ОВК пуцали на Војску и полицију а Војска и полиција пуцала на припаднике ОВК. Објаснио је да Дургути Исмаиља није убио, нити да је узимао било

какво оружје од Симић Ђорђа обзиром да је он као припадник резервног састава полиције поседовао аутоматску пушку и пиштољ марке ТТ калибра 7,62мм. Објаснио је да човек који је претрчавао њиву био је обучен у зеленој одећи и то старија војна униформа од чоје, те да када је он пришао Дургутију исти је већ био мртав, а ко га је убио не зна, а да ли је Симић Ђорђе прилазио том лицу такође не зна. Дургути Исмаил када је претрчавао њиву долазио је из правца где су се налазили припадници ОВК. Навео је да све ово када се дешавало и када су страдала сва лица која се наводе у оптужници било је ратно стање и авиони НАТО су увелико летели. Истакао је да он није улазио у кући сада покојних Мифтари Сезаира и Мефтари Шефкија лоцирана у Ораховцу у ул. Цара Душана бр. 113, понављајући да у тренутку када је пуцао заједно са припадницима Војске на улазним вратима је видео само мушкарца док жену опште није видео. Након показивања фотодокументације навео је да фотографија број 1 фотодокументације заиста представља спољашњи изглед куће у којој је видео мушкарца на улазним вратима у тренутку када је отворена ватра на кућу, те да је истог видео на улазним вратима где се простирала тераса, али да не зна да објасни како је леш тог мушкарца у кући а не на тераси и да не зна како је уопште леш жене пронађен на спрату, наводећи да су се вероватно од удара пројектила у сада покојног Сезаира вероватно исти услед инерције и пао уназад у кућу, наводећи да лично он није познавао ни Сезаира ни Шефкију, такође, је објаснио да заправо када је видео мушкарца који је био погођен, исти је пао уназад на тераси, што по њему значи да је то испред куће а не у кући. Истакао је да су прво људи који су били у кући пуцали на њега и припаднике Војске и то да је видео да су ватру отворили два припадника ОВК која су била обучена у црним униформама, да ли је било још таквих лица не зна, и да су након тога они отворили ватру и пуцали у правцу куће.

Исказ оптуженог дат на главном претресу разликовао се од његових исказа датих у претходном поступку и на претходним главним претресима скоро у целости будући да је у претходном поступку пред истражним судијом изјавио да је био припадник резервног састава полиције у Ораховцу, те да је 09.5.1999. године, био на обезбеђењу саобраћајнице на месту зв. Риа, и да је за сво време током његове смене припадници ОВК вршили напад на њих из правца села Царине, те да су се поред њих припадника МУП-а, налазили припадници Војске Југославије. Да је негде око 9,30 часова, према њима дотрчао један војник и рекао да траже помоћ јер је један војник био рањен и он је одмах са тим војником отишао са положаја на пут и тада је видео како 10 војника јуре једног старијег човека који је на седи имао зелене панталоне, те је и он појурио са војницима за њим мислећи да је то терориста, и након пресфених неколико метара тог човека је сустигао и ухватио за одећу након чега је тај човек пао. У том тренутку дотрчали су и војници који су јурили за њим и почели истог да ударају ногама по свим деловима тела. Након тога војници су остали поред тог старијег човека који је био у лошем стању јер је почео да кркла и да му цури крв из носа и уста, а након краћег времена дошао је и Симић Ђорђе који му је рекао «овај је готов» и он је тада био убеђен да тај човек умире и пошто је видео да се мучи, узео је од Ђорђа пиштољ који је Ђорђе држао у руци и у тог човека испалио један метак, али је приликом пуцања окренуо главу у страну. Након тога чуо је пуцње из оближње куће и он је отишао да види ко то пуца, те је у правцу пуцња из исте куће дошао до ње која је била удаљена око 1,5 метара од раскрснице. Дошао је до куће опрезно и када је прилазио кући зачуо је из те куће још један пуцањ због чега се заклонио уз зид шупе за дрва и уперо аутоматску пушку у правцу улаза куће, из куће је чуо разговор људи и одмах је претпоставио да су се ту налазили терористи. У једном тренутку видео је како излази један човек који је имао белу капу, те мислећи да се ради о терористи, након што је овај направно пар корака испалио је рафал у његовом правцу и тај човек је одмах пао, а након тога је приметио иза тог човека и једну жену која је пала иза тог човека, напомињући да је све време био у страху и да је био убеђен да у кући има више припадника ОВК. Појаснио је да је након доласка до те куће зачуо из куће један, а потом још један пуцањ, те да је чуо

само гласове мушкараца, а да су поред њега на кућу пуцале и његове колеге – припадници Војске.

Различитост својих исказа који су му били предочени од стране председника већа образложио је тиме да је тачно то што је изјавио на главном претресу, а у претходном поступку је изјавио другачије, јер му је тако било речено да каже од стране припадника МУП-а у Призрену, и да ће због тога бити и награђен, понављајући да је тачно то што је изјавио на данашњем главном претресу, као и на претходном главном претресу.

Опт. Симић Ђорђе, не признаје извршење кривичног дела које му се прецизираном оптужницом ставља на терет. У својој одбрани је навео да није тачно да је поседовао пиштољ марке ТТ како стоји у диспозитиву оптужнице већ да је био задужен службеним пиштољем марке ЦЗ99 а што се може утврдити из његовог досијеа. Даље је навео да човек који је претрчавао а кога је он видео бежао је из правца где су се одвијали терористички напади припадника ОВК према полицији и Војсци истичући да је тај човек Дургути Исмаил био припадник ОВК и то њихов лобиста и да су и два његова сина била припадници ОВК. Када је пришао том човеку који је лежао видео је да је на себи имао зелену одећу у горњем делу тела док је на ногама имао зелено – кафене панталоне. Даље је навео да му је Бобан тада рекао да га он убије да се не би више мучио с обзиром да му је на устима излазила крвава пена и крв, али да је он одбио да то учини, те му је Бобан силом узео пиштољ из руку, који он није држао чврсто, јер је у њему био метак у цеви, а прст на обарачу није држао да не би дошло до неког опаљивања и међусобног повређивања. Бобан је из његовог пиштоља пуцао у том човека, наводећи, да он није имао времена да реагује нити да Бобана повуче јер је све то трајало 3 – 4 секунде, а након тога Бобан му је вратио пиштољ и он се потом повукао на положај. Објаснио је да је сазнао за Дургути Исмаиља да сарађује са припадницима ОВК на основу обавештења које је добио од колега који су испитивали тај случај и који су му рекли да се са сигурношћу зна да су и његова 2 сина припадници ОВК и да он сарађује са ОВК. Појаснио је да у тренутку када му је Бобан отео пиштољ, он је пиштољ овлаж држао у десној руци са цеви окренутој ка земљи, а прст му није био на обарачу, наводећи да не може прецизно да се изјасни где је Бобан држао свој пиштољ за који зна да га је задужио. Даље је истакао да са сигурношћу може рећи да је Дургути Исмаиљ био стар између 58 - 65 година, објашњавајући, да сарадници ОВК тзв. лобисти за разлику од припадника ОВК били су у цивилним оделима, а не у униформи, мада је Дургути Исмаиљ био обучен у униформи. Појаснио је да цивили не треба да се налазе у зони ратних дејстава али да не зна зашто се Дургути Исмаиљ налазио ту вероватно да би посматрао положаје Војске и полиције, јер његова кућа није била у близини и од тог места је била удаљена око 1,5 км. Даље је навео да је Војска због напада припадника ОВК затражила помоћ полиције, те је он добио наредбу да пуца на све што се креће у том правцу да би омогућио повлачење припадника Војске из окружења. Надаље је објаснио да он није видео да ли је Бобан уопште погодио Дургутија, већ је само видео неки грч на лицу истог, а то није видео јер му је Бобан заклонио видик с обзиром да је био над Дургутијем, те да је чуо само један пуцањ. Истакао је да на том месту где се налазио Дургути Исмаиљ видео је доста чаура и било их је негде око 20-так и да су са тог места припадници Војске пуцали према Брестовцу у правцу припадника ОВК, тврдећи да он није знао да су том приликом била ликвидирана и два припадника ОВК који су били у цивилним униформама и са аутоматским наоружањем. Даље је навео да пуцањ који је он чуо није пуцањ који је Бобан испалио из пиштоља али да не може да тврди да ли је пуцано у правцу Дургутија или у неком другом правцу. У тренутку када је он чуо тај пуцањ од Бобана чула се спорадична пуцања на удаљености од 100 до 150 метара. Даље је навео да је чуо у неформалном разговору од стране војника да су због тог догађаја војници били изабрани због чега су и два војника била притворена.

По службеној дужности веће је извело као доказ и суочње између Петковић Бобана и Симић Ђорђа у вези њихових исказа који нису били сагласни око пуцања у Дургути Исмаиља и одузимање пиштоља, и након извршеног суочења оба оптужена су остала при својим тврдњама.

На основу извештаја лекара др Љубомира Филијовића од 09.5.1999. године, утврђује се да се на мушком лешу старости 70 – 80 година налази устрелна рана у пределу подбратка, те да се види излазна рана у пределу паријеталне кости, те да се ради о смрти напетој ватреним оружјем.

На основу записника о увиђају Кр.бр.38/99 од 11.5.1999. године, утврђује се да је на самој раскрсници путева Брестовац – Велика Хоча – Ораховац, тачније неколико метара од главне раскрснице, нађен леш Дургути Исмаиља, да су поред десне стране главе нађене две чауре аутоматског оружја, и да се на лешу види улазна и излазна рана.

На основу налаза и мишљења вештака КПЗ Болнице Београд бр. 513-73-03 од 20.10.1999. године, утврђује се да је у време учињених дела оптужени Петковић Бобан био под утицајем хроничне емоционалне напетости и страха, његове способности схватања значаја дела, као и могућности управљања поступцима биле су смањене до степена битног, али не и битно, те да психијатријско лечење испитаника може бити потребно, да хронична емоционална напетост и страх проузроковани су ратним дејствима, а посебно због опасности за властити живот оптуженог Петковић Бобана, што га је постепено, али сигурно, исцрпљивало, због чега је испољавао неадекватно и чудно понашање, и да су то стања када одбрамбени механизми личности попуштају и када оптужени више није у могућности да пронађе адекватна решења за опасне животне ситуације.

На сагласан предлог странака у допуни поступка прочитани су искази сведока -- припадника Војске Југославије и то: Николић Марка, Шљивић Драгише, Раденковић Саше, Дамњановић Радомира, Марковић Милована, Тодоровић Андрије, Јовичић Милојка, Зечевић Горана, датих на записнику претходног главног претреса који су својим исказима навели да су се тог критичног дана сви налазили на положају код села Брестовац када су били нападнути од стране припадника ОВК и да је том приликом један војник био рањен, те су се они са тог положаја и са рањеним другом повлачили и када су стигли у близини Ораховца притекли им у помоћ припадници МУП-а и то из два правца, једни су комбијем пребацили њиховог рањеног друга до болнице, а други су им штитили одступницу, наводно да тада нико од шиптира није страдао, односно да они то нису видели, а они су се након тога вратили у њихову базу у Великој Хочи. Навели су да у Великој Хочи нико ништа није причао и да је након 5 – 10 дана у Ораховцу почела прича да су страдали неки цивили, али није било приче ко је то урадио и како су они страдали, те да није спомињано тада име Петковић Бобана нити било које друго име, а повезано са страдањем цивила. Истакли су да су тек након хапшења Петковић Бобана почеле да круже приче да је он преузео одговорност на себе за страдање тих цивила и да је по нечијем наговору наводно он признао да је убио те цивиле, те да приликом њиховог боравка у Великој Хочи једино породица Петковић Бобана и Бобан пружали су им помоћ бесплатно, док су им остали мештани села Велика Хоча наплаћивали услуге.

На основу дописа МУП-а Призрен бр. 1047/00 од 11.7.2000. године, који је у допуни доказног поступка прочитан, утврђује се да је дана 09.5.1999. године, по распореду припадника резервног састава Ораховац Петковић Бобан са полицајцем Симић Ђорђем и осталим колегама био на положају званом «Риа» где су обезбеђивали град Ораховац од упада шиптарских терориста. Испод положаја полиције био је положај припадника Војске Југославије, када је један припадник Војске Југославије био рањен. Након обавештења

рађавању војника оптужени Петковић Бобан и Симић Ђорђе спуштају се до пута раскрснице која води према селу Велика Хоча, док друге чињенице, пут повлачења, време повлачења нису им познате.

На основу петиције у којој је извршен увид на главном претресу мештана села Велика Хоча, утврђује се да је петиција и апел упућен Окружном суду Пожаревац, да је упућена у вези притвора Петковић Бобана, да су припадници МУП-а и Војске Југославије били нападнути од стране припадника ОВК да је међу припадницима МУП-а био Петковић Бобан, да су исти припадници МУП-а и Војске Југославије одбијали напад штитећи своје животе, те да петицијом траже ослобађање Петковић Бобана од ствари и дела које су ратнику Петковић Бобану подметнуте, те да су петицију потписала 247 мештана Велике Хоче са својим пуним именом и презименом, својим потписима и бројевима личних карата.

На основу налаза и мишљења вештака психијатра Бранка Мандића дат на записнику претходног главног претреса, а прочитаног на главном претресу утврђује се да приликом давања налаза и мишљења имали су у виду личност оптуженог, Петковић Бобана, коју су детаљно описали, као и његово учешће у ратним дејствима, које су код њега створили стање хроничне емоционалне напетости и страха, те да су том приликом имали у виду и његов исказ дат у истражном поступку. С обзиром на исказ оптуженог дат на главном претресу, у коме су прецизније појашњене неке чињенице које су биле недоречене у претходном поступку, а то је да су поменути пушњи долазили из правца, одпоса из куће, може се закључити да је код оптуженог у том тренутку дошло до наглог пораста емоционалне напетости чији психолошки садржај чини афекат страха високог интензитета, те да имајући у виду такво душевно стање оптуженог у време извршења дела, сматрају да су његове способности схватања значаја дела као и могућности управљања поступцима, биле битно смањене, те да се може закључити да је такво његово стање имало све елементе препасти, те да остаје при њиховом мишљењу на психијатријско лечење оптуженом може бити потребно, али мера безбедности медицинског карактера није индикована, те да на основу испитивања структуре личности, интелектуалне способности индивидуалне и психолошке способности, да се закључити да су његове изјаве из претходног поступка које су прочитали и изјаву коју је чуо на главном претресу у односу на критични догађај валидне, и да оптужени нема особину симулирања или дисимулирања.

На основу налаза и мишљења Комисије лекара КПД Болнице Београд, од 21.3.2003. године, утврђује се да је опт. Симић Ђорђе неуротски структурисана личност, просечних интелектуалних способности, са присутним симптомима посттрауматског стресног пореметања, његове способности схватања дела, као и могућност управљања поступцима биле су смањене али не и битно, способан је да схвати шта му се ставља на терет да прати ток главног претреса и да изнесе своју одбрану, истом је потребна психијатријска помоћ, међутим, мера безбедности медицинског карактера није индикована па је суду не предлажу.

На основу балистичког вештачења вештака Драгана Крстића од 15.4.2003. године, утврђује се да је пиштољ марке ЦЗ модел 57 модификација ништоља ТТ, да су и пиштољ марке ЦЗ и пиштољ марке ТТ калибра 7,62 x 25мм, а да је разлика између пиштоља ЦЗ и 57 и ТТ у томе што ништољ марке ЦЗ нема попречну чивију кроз затварач која држи ударну иглу да не испадне и уместо ње има капију као код 45 или ПН модел КП, као и повратна опруга има шарку за преламање на средини ради лакшег расклапања, да је дужина пиштоља 200мм да је дужина цеви 116мм, а да је маса пиштоља 800 грама.

други припадници Војске Југославије, а да потом објашњава где је видео сада пок. Сезаира и да је он у том тренутку чим га је видео на улазним вратима почео да пуца. Противречна је и контрадикторна писменим доказима, а пре свега фотодокументација и скица лица места где се тачно види где је пронађен леш сада пок. Сезаира, а што потврђује и чињеницу коју је оптужени исказао где га је видео, као и где је пронађен и леш Шефкије – унутрашњост куће, те да су и пронађене чауре у кући што недвосмислено упућује на закључак да је опт. Бобан и улазио у кућу. Одбрана оптуженог како у том делу тако и у истицању чињенице да је било и припадника Војске који су пуцали је остала усамљена и ниједним доказом није била поткрепљена, а таквом одбраном оптужени је ишао ка томе да себи што више олакша положај умањив кривичноправну одговорност, по могућности избегне кривичноправну одговорност за дело за које се терети и покушавајући да исту пребаци на друга лица, због чега по мишљењу суда и више пута мења своју одбрану.

Предмет оцене суда била је и теза одбране да није доказано да је оптужени Петковић Бобан починио кривично дело за које се измењеном и прецизираном оптужницом терети те да самим тим буде ослобођен од оптужбе за то кривично дело поткрепљујући своју тезу тиме да Дургути Исмаил није био цивил већ припадник ОВК, те да се са правом поставља питање одкуд Дургути Исмаил као цивил на месту ратних дејстава далеко од своје куће, на месту где кућа нема, да није утврђено да су Мифтари Сезаир и Мифтари Шефкија погођени баш пројектилом оптуженог када је пуцала и војска, да није доказано да су отисци обуће оптуженог, а не неког другог лица, с обзиром да је увиђај вршен после три дана, да нису вештачене чауре, те да се не зна којем оружју припадају, те да се самим тим поставља питање да ли је оптужени починио кривично дело за које се терети или неко друго лице.

Ова теза одбране није могла бити прихваћена јер по налазу суда не налази ослоња изведеним на главном претресу. Наиме, неспорно је утврђено на основу свих изведених доказа (напред наведених и образложених) а које је суд прихватио као истините и валидне, а што је наведено приликом оцене доказа да је опт. Петковић Бобан починио дело за које се терети а на начин као у изреци пресуде. Ово с тога јер је неспорно утврђено да је Петковић Бобан пиштољем који је истргао из руку Симић Ђорђа пуцао у правцу Дургути Исмаила, да Дургути Исмаил у том тренутку ничим није показивао да је припадник ОВК (није имао никакве амблеме, или униформу, нити пак оружје), што значи да је био цивил, да је неспорно утврђено да је потом сам опт. Петковић Бобан отишао до куће Мифтари Сезаира, и да је из аутоматског оружја пуцао на Мифтари Сезаира док се исти налазио на улазним вратима у цивилној одећи, и да су том приликом страдали и он и његова супруга, а ниједним доказом није доказана тврдња да су у истој били припадници ОВК, јер није пронађен ниједан доказ у том правцу, нити је пак пронађено било какво оружје код Сезаира или Шефкије, нити је доказана тврдња да су на кућу пуцали припадници Војске, нити пак да су исти били присутни. Такође, оваква теза одбране је остала усамљена и ниједним доказом од стране одбране није била поткрепљена што је био још један од разлога да се иста не прихвати поред већ наведених разлога.

Из изнетог, а на основу свих изведених доказа који су напред наведени и образложени које је суд прихватио као валидне, истините и веродостојне а на основу којих суд заснива своју пресуду следи да је опт. Петковић Бобан као припадник МУП-а РС кршећи правила Међународног права – Женевске конвенције о заштити цивилних лица за време рата и допунски протокол Женевске конвенције о заштити жртава међународних сукоба, за време оружаног сукоба који је владао на територији Косова и Метохије, лишно живота цивиле сада пок. Дургути Исмаила, Мифтари Сезаира и Мифтари Шефкију, на начин и у време као у изреци пресуде. Суд је неспорно утврдио да је опт. Петковић Бобан

дело извршио са евентуалним умишљајем јер је био свестан да услед његових радњи могу наступити забрањене последице али је пристао на њихово наступање. Наиме, био је свестан да пуца и отвара ватру на цивиле у време оружаних сукоба, те да тиме може лишити живота неко лице, те је на то и пристао – пристао је на наступање забрањене последице. Надаље, исти није морао бити свестан да својим поступцима – радњама напред наведеним у том тренутку и крши правила Међународног права. Стога се у радњама опт. Петковић Бобана стичу сви битни елементи кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ за које га је суд као кривичноправно и одговорног огласио кривим.

Приликом одмеравања казне оптуженом Петковић Бобану суд је ценио све околности које у смислу члана 41. ОКЗ утичу на врсту и висину исте, узимајући од олакшавајућих околности досадашњу неосуђиваност оптуженог, породичност, да се ради о релативно младој особи, дејства која су се одвијала у том подручју и у том периоду тј. напади припадника ОВК на Војску и полицију – психоза рата, битну смањену урачуњљивост оптуженог, те му је суд имајући у виду напред наведене околности, а у одсуству отежавајућих околности те степен друштвене опасности учињеног дела и последице истог, оптуженом изрекао казну затвора у трајању од 5 година, зато што се оправдано може очекивати да ће се и са оваквом казном у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција предвиђене чланом 5. ОКЗ остварити сврха кажњавања из члана 33. истог Закона, те да ће ова казна убудуће поправно утицати на оптуженог да више не чини кривична дела. Приликом изрицања казне суд је применио Закон који је важио у време извршења дела, а који је био блажи по оптуженог.

Одлука о урачунавању притвора у изречену казну донета је сходно члану 50. ОКЗ у вези са чланом 356. став 1. тачка 6. ЗКП-а.

Одлука о изрицању мере безбедности опт. Петковић Бобану обавезног психијатријског лечења на слободи донета је сходно одреби члана 64. ОКЗ, имајући при том у виду налаз и мишљење вештака психијатра КПД Болнице Београд дат како у њиховом писменом налазу тако и на записнику главног претреса.

Одлука о трошковима кривичног поступка донета је на основу члана 196. став 1. ЗКП, с тим што ће у смислу члана 194. став 2. ЗКП о висини тих трошкова председник већа донети посебно решење, обзиром да о трошковима поступка недостају прецизни подаци у списима предмета, док је при одлучивању о висини паушног износа суд имао у виду сложеност предмета, дужину трајања поступка, материјалне прилике оптуженог а сходно члану 193. став 3. ЗКП. Приликом одлучивања о трошковима поступка и паушалу суд је посебно имао у виду да је у конкретном случају реч о радно способном лицу те да је оптужени својим радом у могућности да обезбеди исплату трошкова кривичног поступка односно паушала.

Из изнетих разлога одлучено је као у изречи I пресуде.

Након оцене изведених доказа, како свако појединачно, тако и двододећи их у њиховој међусобној вези те оцењујући и одбрану опт. Симић Ђорђа и доводећи је у везу са изведеним доказима, суд је нашао да је одбрана опт. Симић Ђорђа убедљива, логична и истинита, јер се ниједним изведеним доказом није на поуздан начин утврдило да је опт. Симић Ђорђе починио дело које му се измењеном и прецизираном оптужницом ставља на терет.

Наиме, опт. Симић Ђорђе је како у претходном поступку тако и на главном претресу и приликом суочавања са опт. Петковић Бобаном био категоричан у тврдњи да он није сам предао свој службени пиштољ опт. Бобану, већ да му је Бобан силом узео – истргао пиштољ из десне руке који није чврсто држао у руци јер је у цеви пиштоља био метак, због чега и није држао прст на обарачу, те да није имао времена да реагује и повуче Бобана јер се цео догађај одиграо брзо и трајао је 3 – 4 секунде.

Насупрот оваквој одбрани опт. Симић Ђорђа немамо ниједан поуздан доказ који би његову одбрану доводио у сумњу.

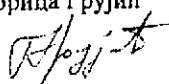
С тога суд сматра да се са сигурношћу не може закључити нити извести закључак да је опт. Симић Ђорђе предао опт. Петковић Бобану свој службени пиштољ на начин и време како стоји у диспозитиву оптужнице. Наиме, све напред наведене чињенице које су неспорно утврђене воде на закључак суда да опт. Симић Ђорђе није добровољно сам предао службени пиштољ Петковић Бобану већ да му је овај истргао из руке, те самим тим суд једино располаже претпоставком да му га је он предао, а на основу такве претпоставке не може се заснивати пресуда нити пак донети пресуду у којој би стајало да је заиста опт. Симић Ђорђе починио дело за које се оптужницом терети, а то што није покушао да поврати оружје које му је истргнуто из руке по налазу суда оптужени не само што није имао времена да то учини већ у психози рата када се у цеви држи метак да је то покушао сигурно би угрозио таквом радњом свој живот или живот Петковић Бобана тако да и то не може стајати као његова одговорност.

Како ниједним од горе изведених доказа суд није могао на поуздан начин да утврди да је опт. Симић Ђорђе извршио кривично дело за које се прецизираном и измењеном оптужницом терети, суд га је на основу горе изведених доказа, а у недостатку других и немогућности извођења других доказа применом члана 355. тачка 3. ЗКП-а ослободио од оптужбе.

Одлука о трошковима поступка донета је сходно члану 197. став 1. ЗКП-а.

Из изнетих разлога одлучено је као у изреци II пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Горица Грујић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Јовица Митровић

За тачност отправка
Управитељ судске писарнице
Живанка Јовановић

ПРАВНА ПОУКА: Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка исте, Врховном суду Србије, а преко овог Суда.

FD-13702, SS, VIII, 3/02